

Sygn. akt V Ca 715/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Adam Simoni

Protokolant: asyst. sędz. Krzysztof Kubas

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015r w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę kwoty 1.198,24 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 24 czerwca 2015r., sygn. akt: I C 276/15

oddala apelację

SSO Adam Simoni

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu z pouczeniem o prawie żądania uzasadnienia

Rzeszów, dnia 23.10.2015r.

SSO Adam Simoni

Sygn. akt V Ca 715/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 października 2015 r.

(na podstawie art. 505¹³ § 2 kpc)

Wyrokiem zaocznym z dnia 24 czerwca 2015 r. sygn. akt I C 276/15 Sąd Rejonowy w Dębicy oddalił powództwo (...) z siedzibą w W. przeciwko K. P. o zapłatę kwoty 1 198, 24 zł (pkt I) oraz obciążył powoda kosztami opłaty od pozwu w kwocie 30 zł (pkt II).

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o ustalenia faktyczne i dokonane w oparciu o te ustalenia rozważania prawne wskazane w uzasadnieniu zalegającym na k. 94-98 akt sprawy.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację (k.104 - 114 akt sprawy) zarzucając:

- naruszenie art. 339 § 2 kpc poprzez nie przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, mimo iż podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze, czyli wątpliwości uzasadnionych, podczas gdy przedmiotowe twierdzenia znajdują logiczne i prawdopodobne poparcie w przytoczonych dowodach w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...), umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r.;

- naruszenie art. 227 kpc w zw. z art. 129 § 1 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wskutek uznania, że dokumenty złożone przez powoda w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym, bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...), postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, są niewystarczające do udowodnienia roszczenia, gdyż zostały przedstawione w formie kopii, w sytuacji gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów jakichkolwiek dokumentów, a złożone dokumenty nie były kwestionowane przez pozwanego, wobec czego mogły stanowić one dowód na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powoda dochodzonego w niniejszym postępowaniu;

- naruszenie art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 129 § 1 kpc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w oddaleniu wniosków dowodowych powoda o przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, a pozwanym, bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...), postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, z uwagi na fakt, że zostały złożone w postaci kopii, podczas gdy stosownie do przepisu art. 129 kpc strona jest zobowiązana do złożenia oryginału bądź uwierzytelnionej kopii dokumentu, na który się powołuje w przypadku żądania przeciwnika procesowego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, zaś przeprowadzenie dowodów z powyższych dokumentów miało na celu ustalenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu;

- naruszenie art. 233 kpc w zw z art. 227 kpc polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej w uznaniu, że powód nie wskazał żadnych okoliczności ani nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów wykazujących zasadność, wysokość oraz wymagalność roszczenia, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, a pozwanym, umowy przelewu wierzytelności z dnia 27. 06. 2014 r. zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S. A. a (...), bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...), postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wykazują zasadność, wysokość oraz wymagalność roszczenia względem strony pozwanej.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji, zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ponadto powód wniósł na podstawie art. 380 kpc o rozpoznanie przez Sąd Okręgowy postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 24 czerwca 2015 r. wydanego na rozprawie oddalającego wnioski dowodowe powoda zawarte w pozwie z dnia 13 lutego 2015 r. oraz w piśmie procesowym powoda z dnia 24 marca 2015 r. Zaskarżonemu postanowieniu powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 129 § 1 kpc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) zawartej

pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, a pozwanym, bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...), postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, gdyż zostały przedstawione w formie kopii, w sytuacji, gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów jakichkolwiek dokumentów, a złożone dokumenty nie były kwestionowane przez pozwanego, wobec czego mogły stanowić one dowód na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powoda dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

Z uwagi na powyższe powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów:

- umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) na okoliczność wykazania zasadności, wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego przez powoda, uprzednio dochodzonego przez poprzednika prawnego powoda,

- bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...) na okoliczność udokumentowania zasadności, wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu, uprzednio dochodzonego przez poprzednika prawnego powoda;

- postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o nr (...) na okoliczność udokumentowania zasadności, wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu, uprzednio dochodzonego przez poprzednika prawnego powoda.

Ponadto na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 kpc oraz 382 kpc powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wyciągu załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. przekazanego nabywcy w wersji elektronicznej na okoliczność wysokości kosztów roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie stanu faktycznego i wyciągnięte z tak ustalonego stanu faktycznego wnioski prawne.

W tych okolicznościach, zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecnictwem Sąd Okręgowy zauważa, iż nie jest obowiązany powtarzać prawidłowo dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń i prawnej ich oceny. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy przedstawił zastosowany sposób oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na logicznym rozumowaniu i zasadach doświadczenia życiowego, a ocena ta zasługuje na jednoznaczną aprobatę.

Podnieść należy, że analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów wskazuje, iż zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 kpc jest całkowicie niezasadny i bezpodstawny. Sąd Rejonowy oparł się bowiem na prawidłowo przeprowadzonych dowodach, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości i dokonał ich oceny bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. akt II CKN 572/99). Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Brak logiki we wnioskowaniu na podstawie zebranych dowodów lub wykroczenie we wnioskowaniu poza te granice albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, daje podstawę do przyjęcia, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu

Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00). Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy powód, w ramach zarzutów apelacji, przeciwstawia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy z uwzględnieniem zasad orzekania, własne twierdzenia, które stanowią jedynie polemikę ze słusznie i właściwie przeprowadzoną oceną dowodów w sprawie, dokonanych w oparciu o nie ustaleń i przyjętą ich prawną oceną. Nie można zatem uznać za trafny zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 kpc w zw z art. 227 kpc. W konsekwencji stwierdzić należy, iż roszczenie objęte pozwem w tej konkretnej sprawie nie zostało udowodnione zarówno co do zasady i wysokości, zgodnie z ciężarem dowodzenia wynikającym z art. 6 kc.

Kolejny zarzut apelującego dotyczący naruszenia art. 339 § 2 kpc poprzez nieprzyjęcie przez Sąd za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, okazał się również bezpodstawny.

W tych warunkach zasadnie Sąd I instancji przyjął, że nie istniał materiał dowodowy, który pozwalałby na ustalenie, iż wierzytelność względem pozwanego, na jaką powoływał się powód rzeczywiście mu przysługuje. Ma to znacznie z uwagi na fakt, że tylko wierzyciel może domagać się spełnienia konkretnego świadczenia od dłużnika. Sam fakt nie ustosunkowania się pozwanego do twierdzeń pozwu nie stanowił okoliczności, która nakazywałaby uwzględnić powództwo, ponieważ Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu.

W dyspozycji art. 339 § 2 kpc nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd I instancji w sposób prawidłowy oceniał, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. I tak z przedłożonych dowodów nie wynikało, aby dochodzone świadczenie było wymagalne, a tym bardziej, by żądanie wskazane w uzasadnieniu pozwu było zasadne.

Sąd Odwoławczy podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 10 września 2013 r, sygn. akt I ACa 494/13, Lex nr 1378705, iż Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji miał podstawy, by uznać, że brak było podstaw w oparciu o art. 339 kpc do uznania za prawdziwe twierdzenia pozwu (w szczególności dotyczące wysokości dochodzonej wierzytelności), gdyż budziły one uzasadnione wątpliwości.

Apelujący nie słusznie zarzucił Sądowi I instancji naruszenie art. 227 kpc w zw. z art. 129 § 1 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wskutek uznania, że dokumenty złożone przez powoda w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym, bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...), postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, są niewystarczające do udowodnienia roszczenia, gdyż zostały przedstawione w formie kopii, w sytuacji gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów jakichkolwiek dokumentów, a złożone dokumenty nie były kwestionowane przez pozwanego, wobec czego

mogły stanowić one dowód na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powoda dochodzonego w niniejszym postępowaniu;

W tym miejscu wskazać należy, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00).

Natomiast stosownie do treści przepisu art. 232 kpc, Sąd Rejonowy nie był zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zgodnie z ustalonymi w kodeksie postępowania cywilnego regułami zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność

z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w postępowaniu cywilnym pojęciu odpisu, (jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała (T. Żyznowski, Komentarz do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, Wyd. LEX, 2011).

Sąd II instancji podziela w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, iż jeżeli strona powołuje się w pozwie na dowód z dokumentu musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w Sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma (wyrok Sądu Najwyższego z 03 października 2008 r., I CSK 62/08, nie publ.).

Obowiązkiem strony powodowej było dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwiłyby Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że Sąd I instancji nie miał obowiązku wzywania strony działającej przez profesjonalnego pełnomocnika o przedłożenie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, gdyż obowiązkiem strony powodowej było dołączenie do akt sprawy całości niezbędnej dokumentacji (art. 6 kc i art. 232 kpc).

Niesłuszny jest też zarzut naruszenia art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 w zw. z art. 129 § 1 kpc przejawiający się w oddaleniu wniosków dowodowych powoda o przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25. 08. 2009 r. o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, a pozwanym, bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. o nr (...), postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy I Wydziału Cywilnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 1348/11 o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, z uwagi na fakt, że zostały złożone w postaci kopii, podczas gdy stosownie do przepisu art. 129 kpc strona jest zobowiązana do złożenia oryginału bądź uwierzytelnionej kopii dokumentu, na który się powołuje w przypadku żądania przeciwnika procesowego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, zaś przeprowadzenie dowodów z powyższych dokumentów miało na celu ustalenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu;

W tym miejscu trzeba wskazać na obowiązujący w orzecznictwie pogląd, który Sąd niniejszy podziela, zgodnie z którym strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (art. 162 kpc) (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r. III CZP 55/05, LEX nr 156982). Oddalenie przez Sąd wniosku dowodowego zgłoszonego przez stronę może zatem być kwestionowane w apelacji, o ile strona zgłosi zastrzeżenie w trybie art. 162 kpc. Nieobecność strony na rozprawie, o której była prawidłowo powiadomiona nie może usprawiedliwić braku zgłoszenia zastrzeżenia,

skoro obecność strony na rozprawie zależy jedynie od jej woli (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 maja 2013 r. I ACa 86/13, LEX nr 1322527). Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, podkreślić należy, iż strona pozwana pomimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiała się na posiedzenia sądu w dniu 26 czerwca 2015 r., tym samym nie zgłosiła zastrzeżeń trybie art. 162 kpc. Z tego względu rozważany zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego nie mógł być uwzględniony.

Co prawda pełnomocnik powoda przedłożył Sądowi pierwszej instancji pismo z dnia 05. 08. 2015 r., w którym składa wniosek o wpisanie zastrzeżenia do protokołu dotyczącego ww. zarzutu, aczkolwiek Sąd Rejonowy w Dębicy Wydział I Cywilny postanowieniem z dnia 2 września 2015 r. słusznie oddalił przedmiotowy wniosek powoda. Sąd drugiej instancji w pełni popiera stanowisko Sądu pierwszej instancji w tej kwestii, albowiem nieobecność strony postępowania lub jej pełnomocnika procesowego na rozprawie nie mogą być uznane za okoliczności usprawiedliwiające brak zgłoszenia zastrzeżenia z art. 162 kpc. Ze względu na nieskuteczne zgłoszenie zastrzeżenia do protokołu ww. zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 w zw. z art. 129 § 1 kpc nie mógł zostać uwzględniony.

Sąd Odwoławczy rozważając prawidłowość zaskarżonego w apelacji postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 24 czerwca 2015 r. wydanego na rozprawie w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych nie widzi podstaw do jego zmiany lub uchylecia. Zarzut stawiany zaskarżonemu postanowieniu jest w zasadzie powtórzeniem jednego z zarzutów apelacyjnych, który mając na względzie powyższe rozważania okazał się bezzasadny.

Sąd Okręgowy pominął zawnioskowane w apelacji dowody, albowiem strona powodowa działająca przez profesjonalnego pełnomocnika mogła dowody te (na okoliczność udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia) powołać przed Sądem I Instancji. Należy mieć na uwadze, że wyjątki przewidziane w art. 381 k.p.c. zostały ustanowione nie po to, aby ograniczyć apelację i zawęzić ramy odwoławcze, lecz głównie w celu dyscyplinowania stron przez skłanianie ich do przedstawiania całego znanego im materiału faktycznego i dowodowego już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i tym samym zapobieżeniu przewlekłości postępowania (wyrok SN z dnia 10.06.2014 r, III UK 177/13, Lex nr 1493925).

W rozumieniu przepisu art. 381 kpc potrzeba powołania nowych dowodów nie może bowiem wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne. Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalistę powinna wywiązać się z obowiązku wynikającego z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r, I ACa 132/13, Lex nr 1392045, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r, sygn..akt: I ACa 930/13, Lex nr 1463793), czego w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie uczyniła.

Z uwagi na powyższe Sąd drugiej instancji nie uwzględnił wniosków dowodowych strony powodowej o dopuszczenie dowodów wskazanych w treści apelacji. Przedstawione przez stronę powodową w apelacji dowody poczytywać należało w okolicznościach sprawy za spóźnione.

Podsumowując, ponieważ strona powodowa nie podniosła zarzutów mogących odnieść skutek w postępowaniu, a Sąd odwoławczy nie dopatrył się nieważności postępowania, ani naruszeń prawa materialnego, które powinien wziąć pod uwagę z urzędu apelacja podlegała oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną stosownie do dyspozycji art. 385 k.p.c.